

4. Tribunalen missuppfattade de faktiska omständigheterna rörande det verkliga bruket av det äldre varumärket genom att utelämna avgörande information från försäkraren, bland annat om brukets varaktighet.
5. Den strider mot den allmänna principen om likabehandling att tribunalen i stor utsträckning stött sig på de subjektiva omständigheterna för klagandens licenstagare för att bedöma frågan om vilket tidigare bruk som krävs för att upprätthålla rättigheterna och särskilt beaktat licenstagarens kommersiella verksamhetsområde och produktions- och distributionskapacitet.
6. Det utgör också ett åsidosättande av den allmänna principen om likabehandling att tribunalen avviker från tidigare avgöranden från tribunalen och domstolen, där tribunalen eller domstolen bekräftat att verkligt bruk förelegat i jämförbara situationer.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (kodifierad version) (EUT L 78, 2009, s. 1).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Giudice di pace di L'Aquila (Italien) den 1 oktober
2018 – Gabriele Di Girolamo mot Ministero della Giustizia**

(Mål C-618/18)

(2019/C 25/19)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Giudice di pace di L'Aquila

Parter i det nationella målet

Sökande: Gabriele Di Girolamo

Svarande: Ministero della Giustizia

Frågor som har hänskjutits för förhandsavgörande

- 1) Ska de allmänna nu gällande unionsrättsliga principerna om unionsrättens företräde, rättssäkerhet, skydd för berättigade förväntningar, jämlikhet i medel i förfarandet, rätt till ett effektivt domstolsskydd, rätt till en oberoende domstol och, mer allmänt, rätten till ett rättvist förfarande, vilka garanteras i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, jämförd med artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, mot bakgrund av EU-domstolens praxis om italienska statens ansvar för det fall en domstol som dömer i sista instans gör sig skyldig till uppenbart åsidosättande av unionsrätten, närmare bestämt dom [av den 30 september 2003, C-224/01, Köbler, EU:C:2003:513, dom av den 13 juni 2006, C-173/03, Traghetti del Mediterraneo, EU:C:2006:391, och dom av den 24 november 2011, C-379/10, kommissionen/Italien, EU:C:2011:775], tolkas så, att dessa bestämmelser och nämnda unionsrättsliga praxis utgör hinder för att en medlemsstat som i förevarande fall för att gynna sig själv och de egna offentliga myndigheterna tillämpar bestämmelser – såsom de som har införts genom lag nr 18/2015 med den uttalade avsikten att genomföra EU-domstolens ovannämnda avgöranden, men med det huvudsakliga målet att undergräva deras verkningar och styra de nationella domstolarna – vilka enligt den nya ordalydelsen i artikel 2.3 och 2.3-bis i lag nr 117 av den 13 april 1988 om domarnas civilrättsliga ansvar inför ett begrepp om ansvar vid uppsåt eller grov oaktsamhet ”i fall av uppenbart åsidosättande av lagbestämmelser och unionsrätten”? Mot bakgrund av dessa nationella bestämmelser ställs nämligen den nationella domstolen i förevarande fall inför valet – som oavsett hur det görs ger upphov till civilrättsligt och disciplinmässigt ansvar gentemot staten i de mål där den offentliga myndigheten är part – att antingen åsidosätta de nationella bestämmelserna genom att låta bli att tillämpa dem, och i stället tillämpa unionsrätten såsom den har tolkats av EU-domstolen, eller åsidosätta unionsrätten genom att tillämpa de nationella bestämmelserna som utgör hinder för att tillförsäkra ett effektivt skydd och strider mot dels artiklarna 1.3 och 7 i direktiv 2003/88, dels klausulerna 2 och 4 i ramavtalet om visstidsarbete, som införts genom direktiv 1999/70, dels artikel 31.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, såsom de har tolkats av EU-domstolen och i synnerhet i dom [av den 1 mars 2012, C-393/10, O'Brien, EU:C:2012:110, och dom av den 29 november 2017, C-214/16, King, EU:C:2017:914].

- 2) Om fråga 1 ska besvaras jakande och med hänsyn tagen till Corte costituzionale ståndpunkt [i dom] nr 269/2017 av den 14 december 2017 som en följd av [EU-domstolens dom av den 5 december 2017], C-42/17, M.A.S. och M.B., EU:C:2017:936] mot bakgrund av artiklarna 31.2 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, artikel 267 FEUF och artikel 4 FEU, kan det avgörande som EU-domstolen, inom ramen för ett nationellt mål där svaranden är en statlig myndighet, ombes att meddela angående förevarande begäran om förhandsavgörande, för det fall att det i detta sammanhang slås fast att artikel 2.3 och 2.3-bis i lag nr 117 av den 13 april 1988 strider mot unionsrätten, då likställas med en unionsrättslig bestämmelse med direkt effekt, varpå de nationella domstolarna ska tillämpa den direkt och låta bli att tillämpa de oförenliga nationella bestämmelserna?
- 3) Om fråga 1 ska besvaras jakande, kan en ordinarie ledamot eller "yrkesdomare" vid tillämpningen av klausul 4 i ramavtalet om visstidsarbete, som införts genom direktiv 1999/70⁽¹⁾, då betraktas som en, med en visstidsanställd fredsdomare, jämförbar tillsvidareanställd, förutsatt att båda har samma tjänstgöringstid, om de fullgör exakt samma domstolsfunktioner, men uttagningsförfarandena skiljer sig mellan ordinarie ledamöter (utnämning grundad på meriter och uttagningsprov, tillsvidareanställning, huvudsaklig oavsättlighet med undantag av väldigt sällsynta fall av ytterst grov underlåtenhet att iakttä de yrkesetiska skyldigheterna) och fredsdomare (utnämning grundad på meriter, visstidsanställning som skönmässigt kan förlängas på grundval av den periodiska utvärdering av de yrkesmässiga kvalifikationerna som görs av Consiglio superiore della magistratura och omedelbart entledigande i händelse av negativt utfall av utvärderingen av hur fredsdomaren har utövat sitt ämbete)?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EGT L 175, 1999, s. 43).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Kiel (Tyskland) den 12 oktober 2018 – KH
mot Sparkasse Südholstein**

(Mål C-639/18)

(2019/C 25/20)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landgericht Kiel

Parter i det nationella målet

Klagande: KH

Motpart: Sparkasse Südholstein

Tolkningsfrågor

- 1) Ska ett avtal anses ingått "inom ramen för ett system för distansförsäljning eller tillhandahållande av tjänster på distans organiserat av leverantören", i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2002/65/EG⁽¹⁾, genom vilket ett befintligt låneavtal ändras uteslutande med avseende på avtalad räntesats (tilläggsavtal avseende räntejustering), när en filialbank endast ingår låneavtal för fastighetsfinansiering mot pant i den fasta egendomen i sina företagslokaler, medan den i pågående affärsförbindelser ibland ingår avtal om ändring av redan ingångna låneavtal uteslutande med användning av distanskommunikation?
- 2) Föreligger ett "avtal om finansiella tjänster", i den mening som avses i artikel 2 a i direktiv 2002/65/EG, när ett befintligt låneavtal ändras uteslutande med avseende på den avtalade räntan (tilläggsavtal avseende räntejustering), utan att lånets löptid förlängs eller att beloppet ändras?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenterna och om ändring av rådets direktiv 90/619/EEG samt direktiven 97/7/EG och 98/27/EG (EGT L 271, 2002, s. 16).